

РЕШЕНИЕ

№ 528

гр. Враца, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Б. Младенова

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разгледа докладваното от Магдалена Б. Младенова Гражданско дело № 20231420101016 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от Н. П. Ж., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № *** против „Екофрут“ ООД, ЕИК: 106537517, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Христанчо Матов“ № 17, ап. 2.

В исковата молба се твърди, че с трудов договор № ***/**.*.* г. ищецът бил назначен при ответника на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона” с основно трудово възнаграждение в размер на 710,00 лв. и 25 дни платен годишен отпуск, като до 29.12.2022 г. изпълнявал трудовите си задължения в ЕС. Навеждат се доводи, че съобразно разпоредбите на Наредбата за командировките, на ищеца се дължали командировъчни пари в размер на 45 евро на ден.

Посочва се, че тъй като ответникът започнал да не плаща на ищеца договореното, с молба с вх. № ***/**.*.* г. последният отправил тридесетдневно предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, като срокът на предизвестието изтекъл на 28.01.2023 г. Поддържа се, че ответникът следвало да издаде заповед за прекратяване трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, считано от 31.01.2023 г., но към настоящия момент такава заповед не била връчвана на ищеца и трудовата му книжка не била оформена. Сочи се, че през срока на предизвестието ищецът бил в болничен.

Поддържа се, че след прекратяване на трудовото правоотношение ответникът дължал на ищеца следните суми: 331,33 лв. – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 14 дни – по 23,66 лв. на ден; 710,00 лв. – обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение от работника без предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестието; 710,00 лв. – незаплатено трудово възнаграждение за м. декември 2022 г.; 4 752,66 лв. – равностойността на 2 430 евро командировъчни пари за 54 дни в ЕС – по 45.00 евро на ден.

Твърди се още, че ищецът и ответникът имали устна уговорка за заплащане на допълнително възнаграждение в размер на 0,26 лв. на изминат километър по пътен лист,

което било заплащано редовно до м. октомври 2022 г. Поддържа се, че за месеците ноември и декември 2022 г. ищецът управлявал товарен автомобил с рег. № *****, като ответникът не заплатил дължимата сума от 9 488,00 лв. по 6 бр. пътни листове за изминати общо 36 503 км., както следва: по пътен лист № ***** – 6 360 км.; по пътен лист № ***** – 5 400 км.; по пътен лист № ***** – 6 021 км.; по пътен лист № ***** – 5 856 км.; по пътен лист № ***** – 6 806 км. и по пътен лист № ***** – 6 060 км.

По тези съображения се иска от съда да осъди ответника да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно със законната лихва върху тях от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане. Претендират се и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника е постъпил отговор, с който се излагат съображения за недопустимост и неоснователност на предявените искове.

Поддържа се, че между ответника, в качеството на работодател, и ищеца, в качеството на служител, на основание чл. 67, ал. 1, във вр. с чл. 70, ал. 1 КТ бил сключен Трудов договор № ***/**.*.*.***, считано от 12.07.2022 г., като било уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 710,00 лв. На 29.12.2022 г. по инициатива на служителя до ответника било отправено Уведомление за прекратяване на трудово правоотношение с вх. № ***/**.*.*.2** г. Със Заповед № ***/**.*.*.*** г., издадена на основание чл. 326, ал. 1 КТ, бил прекратен Трудов договор № ***/**.*.*.***, считано от 29.01.2023 г. В издадената заповед изрично било посочено, че на ищеца се дължи сумата от 74,74 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за 2 дни неизползван платен годишен отпуск за 2022 г. Сумата била платена в брой на лицето на 27.01.2023 г. Изтъква се, че в случая ищецът бил ползвал платен годишен отпуск за 2022 г. в размер на 10 дни, за което била издадена Заповед № ***/**.*.*.*** г. Твърди се, че доказването на ползвания платен годишен отпуск като положителен факт изключва вземането по чл. 224 КТ, поради което се счита за неоснователна претенцията за сума в размер на 331,33 лв. като обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 14 дни.

На следващо място, се твърди, че за да се дължи обезщетение по реда на чл. 221, ал. 1 КТ, трудовото правоотношение следва да е прекратено по реда на чл. 327, ал. 1 КТ, в хипотезите за прекратяване на трудовия договор от работника или служителя без предизвестие. Поддържа се, че съгласно Трудов договор № ***/**.*.*.*** г. страните по трудовото правоотношение уговорили срок на предизвестие при прекратяване от 30 дни, като процесното трудово правоотношение било прекратено със Заповед № ***/**.*.*.*** г. на основание чл. 326, ал. 1 КТ по повод подаденото от служителя Уведомление за прекратяване на трудово правоотношение с вх. № 61/29.12.2022 г. и при спазване от страна на работодателя на предвидения срок за предизвестие. Посочва се, че при предявяване на исковата молба не е съобразено, че при прекратяване на трудовия договор по чл. 326, ал. 1 КТ с писмено предизвестие работодателят не може да изразява съгласие или несъгласие, като трудовият договор се прекратява по силата на закона с изтичане на срока на предизвестията. Трудовото правоотношение било прекратено, считано от 29.01.2023 г., като за срока на предизвестията работникът бил в болничен. Изтъква се, че противно на твърденията в исковата молба, заповедта за прекратяване била подписана от страна на ищеца, като освен това на ищеца била изплатена в брой сума в общ размер на 632,95 лв., която представлявала сбор от дължимите възнаграждения за м. декември 2022 г. и за м. януари 2023 г., с включено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск. Сочи се, че в подаденото предизвестие служителят никъде не е посочил разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, като изрично е отбелязал, че счита същото за 30-дневно предизвестие за прекратяване и ще счете трудовото правоотношение за валидно прекратено едва след изтичане на 30 дни от получаването на уведомлението от работодателя. Твърди се, че работодателят не дължи на работника обезщетение за сума от 710,00 лв., претендирано по реда на чл. 221, ал. 1 КТ, защото такова обезщетение не се дължи при прекратяване на трудово правоотношение на основание чл. 326, ал. 1 КТ.

На следващо място, се навеждат доводи, че претенцията за заплащане на трудово възнаграждение за м. декември 2022 г. е неоснователна и недоказана. Посочва се, че не става ясно по какъв начин ищецът е изчислил претендираната сума от 710,00 лв., предвид че това е размерът на основната заплата, уговорен в трудовия договор, преди изчисленията за удържки. Твърди се, че ответникът изплатил на ищеца в брой парична сума в общ размер на 632,95 лв., от които 543,71 лв., представляваща дължимо възнаграждение за декември 2022 г., 89,24 лв. – за месец януари 2023 г., с включено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2022 г.

Излагат се съображения и че на ищеца били заплатени полагащите му се дневни командировъчни средства за извършените в периода на м. ноември и м. декември 2022 г. международни превози по маршрути и периоди, подробно описани в заповедите за командироване, при единична езда в размер на 50 евро на ден. На ищеца били заплатени общо 1 620 евро /3 168,53 лв./. Сочи се, че по силата на разпоредбата на чл. 215 КТ при командироване работникът/служителят има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет, като въз основа на тази законова делегация с ПМС № ** от 03.06.2004 г. е приета Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина – НСКСЧ /обн., ДВ, бр. 50 от 11.06.2004 г., в сила от 01.07.2004 г./. Изтъква се, че при определянето и заплащането на полагащите се на ищеца дневни и командировъчни средства, работодателят е съобразил изцяло Приложение № 3 към чл. 31, ал.1 от НСКСЧ (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2007 г., в сила от 01.01.2007 г.; изм., бр. 97 от 2021 г., в сила от 19.11.2021 г.), съгласно което командировъчни пари на персонала на сухоземни транспортни и специални средства са в размер на ден по 50 евро при единична езда и по 45 евро при двойна езда, включително квартирни пари.

Поддържа се, че ищецът е заемал длъжността шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 тона при ответното дружество от 12.07.2022 г. до 29.01.2023 г., като за процесния период на м. ноември и декември 2022 г. е извършвал международни курсове по превоз, за което били издадени командировъчни заповеди, както следва: Пътен лист № ***/****.*** г. и Заповед за командировка от 14.11.2022 г. за 10 дни, като на лицето била заплатена сумата от 978,00 лв. 500 евро/; Пътен лист № ***/**.*.*** г. и Заповед за командировка от 28.11.2022 г. за 12 дни, като на лицето била заплатена сума от 1 173,50 лв. /600 евро/; Пътен лист № ***/**.*.*** г. и Заповед за командировка от 12.12.2022 г. за 11 дни, като на лицето била заплатена сума от 1 017,00 лв. /520 евро, след приспадане на глоба от 30 евро/, за което бил подписан разходен касов ордер № *****/**.*.***г. Изтъква се, че ответникът е заплатил изцяло дължимите пътни, дневни и квартирни пари на ищеца за процесния период, като е спазил изискванията за минимални дневни размери, поради което претенцията е неоснователна.

Излагат се съображения, че по отношение на претенцията за неплатени суми за изминати километри исковата молба следва да бъде върната, тъй като правното основание, на което ищецът твърди, че се дължи тази сума е „устна уговорка“, което основание не е регламентирано в гражданското право. Сочи се още и че през месеците ноември и декември 2022 г. ищецът е изминал километри само по пътни листове № ****, № ***** и № *****, като останалите три пътни листове № *****, № ***** и № ***** отразяват изминати километри от ищеца през месеците септември и октомври 2022 г. Твърди се, че командировъчните пари на международните шофьори се определят съгласно разпоредбите на раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, като работодателят няма нито нормативно, нито договорно задължение да заплаща трудово възнаграждение или каквото и да е друго плащане във връзка с трудовото правоотношение на база пропътуването от шофьора разстояние.

По тези и останалите подробно изложени в отговора на исковата молба съображения се иска предявените искове да бъдат отхвърлени.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съдът прима за установено следното от фактическа страна:

Видно е от приетия по делото Трудов договор № ***/**.***.***г., че считано от 12.07.2022 г. между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което, ищецът е заемал длъжността „Шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“ при ответника с основно трудово възнаграждение в размер на 710,00 лв., с основен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни и допълнителен платен годишен отпуск в размер на 5 работни дни.

Видно от представената Заповед № ***/**.***.*** г. на работодателя на Н. П. Ж. по подадена от него молба е разрешено ползването на платен отпуск за 2022 г. в размер на 10 работни дни, считано от 01.08.2022 г. до 12.08.2022 г. включително.

Със Заповед на работодателя от 14.11.2022 г. ищецът е командирован за 10 дни от 14.11.2022 г. до 23.11.2022 г. с маршрут България – Белгия – България с товарен автомобил с рег. № **** и ****, за което са му начислени командировъчни пари в размер на 978,00 лв. Видно от приетото по делото платежно нареждане на 08.12.2022 г. по банкова сметка на ищеца е постъпила сума в размер на 914,00 лв. с наредител ответното дружество и основание „възнаграждение /1554/“, а от представения разходен касов орден № ***/*****.*** г., подписан от ищеца, се установява, че същият е получил сумата от 64,00 лв. с основание „за изплатена к-ка /1554/“.

Със Заповед на работодателя от 28.11.2022 г. ищецът е командирован за 12 дни от 28.11.2022 г. до 09.12.2022 г. с маршрут България – Франция – България с товарен автомобил с рег. № ***** и ***** **, за което са му начислени командировъчни пари в размер на 1 173,50 лв. Със Заповед на работодателя от 12.12.2022 г. ищецът е командирован за 11 дни от 12.12.2022 г. до 22.12.2022 г. с маршрут България – Нидерландия – България с товарен автомобил с рег. № ***** и ***** за което са му начислени командировъчни пари в размер на 1 075,71 лв. От представения разходен касов орден № *****/**.***.***г., подписан от ищеца, се установява, че същият е получил сумата от 2 190,53 лв. /левовата равностойност на 1 120 евро/ с основание „600 евро к-ка 28.11 – 09.12.2022 12 дни x 50 евро и 520 евро к-ка 12.12 – 22.12.2022 г. 11 дни x 50 евро минус 30 евро глоба пл. 16.12.2022 г.

Приети като доказателства са и: пътен лист № ***** за товарен автомобил, извършващ международен превоз с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, в който е отразено, че за периода от 14.11.2022 г. до 25.11.2022 г. са изминати 5 867 км. с товарния автомобил; пътен лист № ***** за товарен автомобил, извършващ международен превоз с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, в който е отразено, че за периода от 25.11.2022 г. до 11.12.2022 г. са изминати 6 807 км. с товарния автомобил; пътен лист № ***** за товарен автомобил, извършващ международен превоз с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, в който е отразено, че за периода от 11.12.2022 г. до 29.12.2022 г. са изминати 6 060 км. с товарния автомобил; пътен лист № ***** за товарен автомобил, извършващ международен превоз с рег. № **** и полуремарке с рег. № *****, в който е отразено, че за периода от 18.10.2022 г. до 02.11.2022 г. са изминати 6 012 км. с товарния автомобил; пътен лист № ***** за товарен автомобил, извършващ международен превоз с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, в който е отразено, че за периода от 05.10.2022 г. до 18.10.2022 г. са изминати 5 479 км. с товарния автомобил; пътен лист № ***** за товарен автомобил, извършващ международен превоз с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, в който е отразено, че за периода от 20.09.2022 г. до 05.10.2022 г. са изминати 6 360 км. с товарния автомобил.

Прието като доказателство е уведомително писмо от 30.11.2022 г., изпратено от Polizepräsidium RheinlandPfalz до ищцовото дружество, обективизиращо уведомление за извършено на 21.11.2022 г. в 11:45 часа пътно-транспортно нарушение – превишаване на скоростта в границите от 9 км/ч. при разрешена скорост от 80 км/ч., извършено от превозно

средство с регистрационен № ВР 4367 СХ на територията на Германия. В писмото са посочени нарушените разпоредби от немското законодателство. Към уведомителното писмо са приложени снимки на виновния водач на горепосоченото МПС и сметка, по която предупредителната глоба в размер на 30 евро може да бъде платена.

От представените 2 бр. фишове за заплати е видно, че начисленото и дължимо трудово възнаграждение на ищеца за м. декември 2022 г. е 695,66 лв. в брутен размер и 543,71 лв. в нетен размер, а за месец януари 2023 г. е 100,90 лв. в брутен размер и 89,24 лв. в нетен размер. От приетия разходен касов ордер № ***/**.*.* г., подписан от ищеца, се установява, че същият е получил сумата от 632,95 лв. с основание „заплати за м. 12.2022, м. 01.2023 + обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ“.

Представено е уведомление с вх. № ***/**.*.* г., адресирано от ищеца до ответника, с което последният отправя писмено предизвестие до работодателя си за прекратяване на трудовото правоотношение с изтичането на 30-дневен срок от получаване на уведомлението.

От приетата по делото Заповед № ***/**.*.* г., връчена на ищеца на 27.01.2023 г., се установява, че считано от 29.01.2023 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ. В заповедта е отразено, че на лицето следва да се изплати обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 74,74 лв.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, съгласно чието заключение за пропорционално отработените месеци на Н. П. Ж. се дължат 12 дни платен годишен отпуск, като за периода от 01.08.2022 г. до 12.08.2022 г. ищецът е ползвал 10 дни платен годишен отпуск, полагащи му се за 2022 г., които са му заплатени през август 2022 г., а сума в размер на 74,74 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за два дни неизползван платен годишен отпуск за 2023 г. е начислена във ведомостта за работни заплати на дружеството за м. януари 2023 г. и е изплатена на ищеца с Разходен касов ордер № ***/**.*.* г. Според вещото лице ответното дружество не дължи на ищеца обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ, защото трудовото правоотношение на работника е прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ. Съгласно заключението за м. декември 2022 г. Н. П. Ж. има 16 отработени дни, 1 ден неплатен отпуск и 2 дни отпуск за временна неработоспособност, като начисленото брутно трудово възнаграждение за месеца е сума в размер на 695,66 лв., а нетното трудово възнаграждение е сума в размер на 543,71 лв. С Разходен касов ордер № ***/**.*.* г., „Екофрут“ ООД е изплатило полагащото се на Н. П. Ж. нетно трудово възнаграждение за м. декември 2022 г. в размер на 543,71 лв., като работодателят не дължи на ищеца трудово възнаграждение за м. декември 2022 г. Съгласно експертизата по пътни листове № *****, № ***, № *****, № ***, № ***, № ***** ответното дружество е заплащало на ищеца съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, а именно по 50 евро на ден командировъчни, като сумите да изплатени с банкови платежни нареждания и разходни касови ордери. За пътен лист № *** от ****.* г. са изплатени по-малко от 50 евро, тъй като работодателят е приспаднал лична глоба на ищеца. Според заключението за м. ноември 2022 г. Н. П. Ж. е бил командирован, както следва: със Заповед за командировка от 14.11.2022 г. за 10 дни, като на 08.12.2022 г. ответното дружество му е изплатило съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина по 50 евро на ден; със Заповед за командировка от 28.11.2022 г. за 12 дни, като на 29.12.2022 г. ответното дружество му е изплатило съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина по 50 евро на ден, а за м. декември 2022 г. е бил командирован със Заповед от 12.12.2022 г. за 11 дни, като на 29.12.2022 г. ответното дружество му е изплатило съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина по 47,27 евро на ден, като изплатената сума е по-малка от 50 евро, защото на ищеца е приспаднала персонална глоба. Според експертизата за периода от 12.06.2022 г. до 31.01.2023 г. ответното дружество

е изплатило на ищеца общо за командировки сума в размер на 11 895,00 лв., а за работна заплата сума в размер на 3 320,70 лв., като сумите са осчетоводявани на датата на осъществяване на счетоводната операция, съответно всеки месец като генериран месечен фонд „Работна заплата“, а в счетоводството на ответника няма отразени задължения за командировка и работна заплата към Н. П. Ж..

Експертизата е приета, като същата не е оспорена от страните. Съдът я кредитира като обективна и компетентно изготвена.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумите, както следва: по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 710,00 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец декември 2022 г.; по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 9 488,00 лв., представляваща устно уговорено между страните по трудовото правоотношение допълнително възнаграждение по 6 бр. пътни листове за изминати общо 36 503 км.; по чл. 224, ал. 1 КТ за сумата от 331,33 лв., представляваща обезщетение за неплатен годишен отпуск за 14 дни през 2022 г.; по чл. 221, ал. 1 КТ за сумата от 710,00 лв., представляваща размера на едно брутно трудово възнаграждение; по чл. 215 КТ за сумата от 4 752,66 лв. – равностойността на 2 430 евро, представляваща обезщетение при командировка за 54 дни за периода от 01.11.2022 г. до 31.12.2022 г.

По исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 710,00 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец декември 2022 г. и за сумата от 9 488,00 лв., представляваща устно уговорено между страните по трудовото правоотношение допълнително възнаграждение по 6 бр. пътни листове за изминати общо 36 503 км.:

За основателността на предявените искове в тежест на ищеца е да докаже следните кумулативни предпоставки: 1. наличие на трудово правоотношение по валидно сключен трудов договор с ответното дружество в процесния период; 2. полагането на труд от ищеца в процесния период /м. ноември и м. декември 2022 г./ и 3. размера на месечното трудово възнаграждение; 4. постигането на договореност между страните за заплащане от работодателя на допълнително възнаграждение в размер на 0,26 лв. на изминат километър по пътен лист. В тежест на ответника е да докаже положителния факт на изпълнение на задължението за погасяване на дълга.

Тъй като по своето правно естество трудовият договор е синалагматичен, трудовото възнаграждение се дължи при изпълнение от страна на работника на задължението му да предостави на работодателя през уговореното работно време своята трудова сила.

Основно задължение на работодателя като страна по трудовото правоотношение е да заплаща на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за престирането на трудова сила. Следователно, ищецът трябва да установи в процеса на доказване, че е предоставил реално трудовата си сила през процесния период при работодателя, а фактът, че уговореното трудово възнаграждение е заплатено следва да се докаже от работодателя.

Не е спорно правнорелевантното обстоятелство, че между страните в настоящото съдебно производство е съществувало действително трудово правоотношение, по което ищецът е предоставял на ответника своята трудова сила през целия релевантен период, поради което в неговия патримониум е възникнало парично притезание с правно основание чл. 128, т. 2 КТ – за заплащане на уговореното трудово възнаграждение.

Следователно, спорът между страните се съсредоточава върху обстоятелството дали работодателят е заплатил на работника дължимото трудово възнаграждение за престирания от него труд през м. декември 2022 г. От представените 2 бр. фишове за заплати е видно, че

начисленото и дължимо трудово възнаграждение на ищеца за м. декември 2022 г. е 695,66 лв. в брутен размер и 543,71 лв. в нетен размер, а за месец януари 2023 г. е 100,90 лв. в брутен размер и 89,24 лв. в нетен размер. От приетия разходен касов ордер № 10894/27.01.2023 г., подписан от ищеца, се установява, че същият е получил сумата от 632,95 лв. с основание „заплати за м. 12.2022, м. 01.2023 + обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ“. От приетата като компетентно изготвена и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за м. декември 2022 г. Н. П. Ж. има 16 отработени дни, 1 ден неплатен отпуск и 2 дни отпуск за временна неработоспособност, като начисленото брутно трудово възнаграждение за месеца е сума в размер на 695,66 лв., а полагащото се нетно трудово възнаграждение е сума в размер на 543,71 лв., което е било изплатено на ищеца от работодателя с Разходен касов ордер № 10894/27.01.2023 г. Следователно при съвкупната преценка на горепосочените доказателствени средства съдът достига до правния извод, че през исковия период – м. декември 2022 г. ищецът е престириал своята трудова сила, за което е възникнало насрещно парично задължение – заплащане на съответното трудово възнаграждение за действително положения труд в размер на сумата от 543,71 лв., което е било надлежно изпълнено от работодателя. Предвид гореизложеното предявеният иск за заплащане на сумата от 710,00 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец декември 2022 г. следва да бъде отхвърлен.

Що се отнася до претенцията за заплащане на сумата от 9 488,00 лв., представляваща устно уговорено между страните по трудовото правоотношение допълнително възнаграждение по 6 бр. пътни листове за изминати общо 36 503 км. в тежест на ищеца бе да докаже постигането на договореност между страните за заплащане от работодателя на допълнително възнаграждение в размер на 0,26 лв. на изминат километър по пътен лист. От представения по делото Трудов договор № ***/**.*.*** г. се установява, че единственото поето от страна на работодателя парично задължение е било да заплаща на работника сумата от 710,00 лв. месечно – основно трудово възнаграждение. Действително съгласно чл. 6, ал. 1, т. 2 и чл. 13, ал. 1, т. 4 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е допустимо да се договарят с индивидуалния трудов договор между страните по трудовото правоотношение и други допълнителни трудови възнаграждения, каквито и претендира ищецът. В приетия като доказателство по делото трудов договор обаче не е предвидена подобна писмена уговорка между страните за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за изминати километри за курсове извън страната. Следователно работодателят не е бил обвързан от писмен трудов договор, сключен с ищеца, със задължение да му заплаща такова допълнително възнаграждение за изминати километри. Дори да е съществувало такова устно постигнато съгласие между работодателя и работника за заплащането на допълнително възнаграждение, то същото остана недоказано в настоящия процес. Ето защо и доколкото в хода на производството не са ангажирани никакви доказателства, от които да се установява основанието за дължимостта на сумата от 9 488,00 лв., представляваща устно уговорено между страните по трудовото правоотношение допълнително възнаграждение по 6 бр. пътни листове за изминати общо 36 503 км., претенцията следва да бъде отхвърлена.

По иска с правно основание по чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 331,33 лв., представляваща обезщетение за неплатен годишен отпуск за 14 дни през 2022 г.:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже следните кумулативни предпоставки 1. прекратяване на трудовото правоотношение с работодателя, 2. времето, през което е работил при работодателя и което се признава за трудов стаж и 3. размера на среднодневното брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителът е отработил най-малко 10 работни дни /чл. 177 КТ/. В тежест на ответника е да докаже или ползването на отпуска за процесния период, или плащане на обезщетението за неползването му.

По делото безспорно е установено, че в периода от 12.07.2022 г. до 31.12.2022 г.

ищецът се е намирал в трудово правоотношение с ответника. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за пропорционално отработените месеци на Н. П. Ж. се дължат 12 дни платен годишен отпуск, като за периода от 01.08.2022 г. до 12.08.2022 г. ищецът е ползвал 10 дни платен годишен отпуск, полагащи му се за 2022 г., които са му заплатени през август 2022 г., а сума в размер на 74,74 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за два дни неизползван платен годишен отпуск за 2023 г. е начислена във ведомостта за работни заплати на дружеството за м. януари 2023 г. и е изплатена на ищеца с Разходен касов ордер № ***/**.*.*** г. Съгласно експертизата ищецът е използвал полагащия му се отпуск за 2022 г. в размер на 10 работни дни, в който смисъл са и приетите по делото молба от ищеца за ползване на отпуск и съответната заповед на работодателя, с която разрешава използването му. Следователно, ответникът доказва, че ищецът е използвал изцяло полагащия му се платен годишен отпуск за 2022 г., поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание по чл. 221, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 710,00 лв., представляваща размера на едно брутно трудово възнаграждение:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже размера на brutното трудово възнаграждение, както и наличие на основание за заплащане на претендираното обезщетение, като при доказване на тези факти в тежест на ответника е да докаже положителния факт на изпълнение на задължението за погасяване на дълга.

Видно от приетите по делото уведомления с вх. № ***/**.*.*** г., адресирано от ищеца до ответника, с което последният отправя писмено предизвестие до работодателя си за прекратяване на трудовото правоотношение с изтичането на 30-дневен срок от получаване на уведомлението, и Заповед № ***/**.*.*** г., трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ, което не е сред предвидените в разпоредбата на чл. 221, ал. 1 КТ основания за изплащане на обезщетение от работодателя. Доколкото ищецът не доказва наличие на основание за заплащане на претендираното обезщетение, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание по чл. 215 КТ за заплащане на сумата от 4 752,66 лв. – равностойността на 2 430 евро, представляваща обезщетение при командировка за 54 дни за периода от 01.11.2022 г. до 31.12.2022 г.:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже следните кумулативни предпоставки: 1. наличие на трудово правоотношение по валидно сключен трудов договор с ответното дружество за процесния период; 2. че е полагал труд за периода, за който претендира да му се заплатят командировъчни; 3. че с надлежен акт на работодателя е бил командирован за изпълнение на трудовите си задължения в чужбина; 4. размера на дължимите суми. В тежест на ответника е да докаже положителния факт на изпълнение на задължението за погасяване на дълга.

Установява се от приетите по делото писмени доказателства, че за периода от 01.11.2022 г. до 31.12.2022 г. ищецът е бил командирован, както следва: със Заповед на работодателя от 14.11.2022 г. за 10 дни от 14.11.2022 г. до 23.11.2022 г.; със Заповед на работодателя от 28.11.2022 г. за 12 дни от 28.11.2022 г. до 09.12.2022 г. и със Заповед на работодателя от 12.12.2022 г. за 11 дни от 12.12.2022 г. до 22.12.2022 г., или общо в пръцесния период ищецът е бил командирован за 33 дни, а не за твърдените от него 54 дни.

От представените писмени доказателства /платежно нареждане на 08.12.2022 г., разходен касов орден № ***/**.*.***г., подписан от ищеца, и разходен касов орден № ***/**.*.***г., подписан от ищеца/ безспорно се установява, че работодателят е заплатил всички дължими суми, представляващи обезщетение при командировка в пълен размер, съобразен с предвиденото в Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, съгласно което командировъчни пари на персонала на сухоземни транспортни и специални средства са в размер на ден по 50 евро при единична езда и по 45 евро при двойна езда, включително квартирни пари. От приетата

и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза също се установява, че за м. ноември 2022 г. Н. П. Ж. е бил командирован, както следва: със Заповед за командировка от 14.11.2022 г. за 10 дни, като на 08.12.2022 г. ответното дружество му е изплатило съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина по 50 евро на ден; със Заповед за командировка от 28.11.2022 г. за 12 дни, като на 29.12.2022 г. ответното дружество му е изплатило съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина по 50 евро на ден, а за м. декември 2022 г. е бил командирован със Заповед от 12.12.2022 г. за 11 дни, като на 29.12.2022 г. ответното дружество му е изплатило съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина по 47.27 евро на ден, като изплатената сума е по-малка от 50 евро, защото на ищеца е приспаднала персонална глоба.

Предвид гореизложеното съдът приема, че ищецът е доказал, че с надлежен акт на работодателя е бил командирован за изпълнение на трудовите си задължения в чужбина, но ответникът е установил при условията на пълно и главно доказване, че е заплатил на ищеца дължимото му обезщетение при командировка за процесния период в пълен размер, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 3 900,00 лв., представляваща направени разноски в производството за платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. П. Ж., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № **** против „Екофрут“ ООД, ЕИК: 106537517, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Христанчо Матов“ № 17, ап. 2, икове, както следва:

- по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 710,00 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец декември 2022 г.;

- по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 9 488,00 лв., представляваща устно уговорено между страните по трудовото правоотношение допълнително възнаграждение по 6 бр. пътни листове за изминати общо 36 503 км.;

- по чл. 224, ал. 1 КТ за сумата от 331,33 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 14 дни през 2022 г.;

- по чл. 221, ал. 1 КТ за сумата от 710,00 лв., представляваща размера на едно брутно трудово възнаграждение;

- по чл. 215 КТ за сумата от 4 752,66 лв. – равностойността на 2 430 евро, представляваща обезщетение при командировка за 54 дни за периода от 01.11.2022 г. до 31.12.2022 г.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК Н. П. Ж., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № **, да заплати на „Екофрут“ ООД, ЕИК: 106537517, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Христанчо Матов“ № 17, ап. 2, сумата от **3 900,00 лв.**, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____